

alene alle de Forslag, som ere fremsatt af den høitærede Regjering, og som ubelukkende ere Dele af den store Plan, der er forelagt af Regjeringen, men de negte ogsaa alle de Dele af samme Plan, som tillige ere Dele af den Plan, som de selv anbefale, og de medtage under deres Regtelse desuden mange Bevillinger, der aldeles ikke hører sammen med de extraordinære Forsvarsforanstaltninger, men som i umindelige Tider have været erkjendte som Noget, der uafhængigt deraf burde gjøres. — Det ærede Medlem, der nys talte, omtalte saaledes Bevillinger til de alt bestaaende Søfortes Forstærkning. Om dem ligesom om Flaadens Udvidning have Alle været enige, at de paa ingen Maade kunne opfattes, uafhængigt af, om man vil gennemføre det ene System eller det andet. De negte endvidere Bevilling til Kanoner til Bestykning af de nuværende Søforter, Noget, som man har eksperimenteret med i mange Aar, Noget, som med Thingets Vidende har været gjort til Gjenstand for store og udstrakte Forsøg. Det ærede Medlem, der pleier at sidde ved Siden af mig (N. P. Jensen), udhævede igaar, at da man iaar negtede at revidere Hærsloven, bragte man det underlige Forhold frem, at der ikke kan tilveiebringes det nødvendige Antal Befalingsmænd og Mandskab af Feltartilleriet til en Del af de Feltkanoner, vi bevilgede ifjor. Naar de nu negte disse Fæstningskanoner her, komme vi i det ligesaa underlige Forhold, at man negter Kanoner til det Mandskab af Fæstningsartilleriet, som alt haves tilstede. Men de Herrer gaa endog meget videre, thi de medtage blandt de Forslag, de opstille til Regtelse, endogsaa saadanne Beløb, som høre ligesom til for at vedligeholde den Forsvarskraft, som er tilstede. — Der er foreslaaet af Ministeren Bevilling af et Beløb af 1,000 Centner Krudt, sigende til at tilveiebringe en Ammunition, der baade kan give de 30 tilstedeværende 11 Lommers Forlabekanoner en stærkere Kællevidde uden at angribe deres Holdbarhed. Derfor et saadant Beløb ikke bliver bevilget, vil Følgen blive, at, naar man kun har $\frac{2}{5}$ af den Ammunition, man skal have af den rigtige Slags, kommer man til for Næsten at anvende det gamle Krudt, og man kommer da tillige til tidligere at ødelægge de Kanoner, som man allerede har. Derfor ser jeg for mit Vedkommende ikke rettere, end at, hvor meget de Herrer end sige, at de nedlægge Indsigelser mod, at Forsvarsagen falder, saa er Vedtagelsen af deres Vædringsforslag ubetinget Veien hen til, at den falder, og falder saa dybt, som den endnu ikke nogeninde har været. Jeg for min Person opfatter derfor Ligheden og Forskjellen mellem den høie Regjering og det ærede Flertals Standpunkter omtrent saaledes: Begge ønske de at faae gennemført, hvad de kalde en formaals-tjenlig Plan; men ingen af dem er i Stand til at faae en Plan efter sit Ønske gennemført. Den høitærede Regjering er ikke i Stand dertil, fordi

den ikke kan bringe sin Plan igjennem Folkethinget, og det ærede Flertal er ikke i Stand dertil, fordi det ikke vil kunne bringe sin Plan igjennem Landstinget. Men Forskjellen mellem Regjeringens og Flertallets Standpunkter er, at Regjeringen siger: kunne vi ikke faae vor Plan ført helt igjennem, ville vi for Landets Skyld hellere have de enkelte Stykker af den gennemførte, som falde sammen med Flertallets Forslag, og saa indtil videre opfatte Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvilken Plan der senere skal følges; Flertallets Standpunkt er dernæst efter min Mening det, at hvor store Indsigelser det end nedlægger, og hvor vidtløftigt der end fremsættes Bemærkninger besangaaende i Betænkningen, saa foretrækker det, naar det ikke kan faae sin Villie helt igjennem, langt hellere at lade hele Forsvarsagen fuldstændig falde. Dette er Principet i Flertallets Vædringsforslag, og det anser jeg for meget uheldigt, det anser jeg for meget beklageligt. Jeg tror derfor, at man kan sige, at, naar de Herrer ved de Voteringer, der fandt Sted forleden Dag paa Kultusministeriets Budget, vedtogte et Vædringsforslag, der egentlig gif ud paa at ændre Indskriften paa den nye Bygning, der staar paa Kongens Nytorv, fra at være: „Folket reiste i 1874 denne Bygning for den danske Skueplads“ til „Folket lukkede i 1876 denne Bygning for den danske Skueplads“, saa ville de nu, ved at vedtage de Vædringsforslag, der i Aften ere til Forhandling, sætte en anden Sten ved Siden af, hvor der i Virkeligheden, om end det Mødsatte siges, dog kommer til at staa: „Folkethinget lod i 1876 Forsvarsagen falde“. Det tror jeg er Sandheden ligefrem, som den er, og jeg skal dertil tilføje een Ting: Nu have vi gaaet den Vej i 2, 3, 4 Aar, at vi have ladet alle Spørgsmaal vedrørende Forsvarsvæsenet gaa mere og mere tilbage; vi have ikke alene negtet ethvert Fremskridt, men vi ville, saaledes som jeg her har havt Leilighed til at udtale for Dem, dersom de Herrer's Forslag vedtages og fastholdes, tillige komme derhen, at der negtes en Del af de Bevillinger, som ere nødvendige for at vedligeholde Forsvarsvæsenet. Saa spørger jeg da, hvorledes det vil gaa, dersom vi blive ved paa den Vej? Hvad vil Følgen være, dersom vi gaa yderligere og yderligere derhen, at vi lade Forsvarsvæsenet Dag for Dag svækkes? Hvad vil Følgen blive? Ja, for mig er det klart, at enten bliver Følgen den, at en Gang vaagner Samvittigheden og melder sig med Frygt for, at man døg ikke i Længden kan blive ved ustraffet at lade sit Forsvarsvæsen saaledes behandle, — men om dette vil vaagne og vaagne i Tide, det veed jeg ikke, — eller ogsaa sker dette ikke, og saa ser jeg ikke rettere, end at man har Grund til at frygte, at det næste Gang ikke mere bliver Dem, ikke mere bliver Flertallet her i denne Sal, men at det bliver Andre, der kommer til at reise den tredje Sten ved Siden af de to